

Elizabeth

Elizabeth was al op hoge leeftijd gekomen; toch had ze nooit een eigen kind aan haar hart gedrukt, ofschoon ze rechtvaardig was voor God en onberispelijk wandelde in Zijn geboden en inzettingen. Haar gebed en dat van haar man waren onverhoord gebleven. De zegen een kind te bezitten, een zegen waarnaar elke Jood verlangde, was hun onthouden gebleven. Evenals een Sara, een Rebekka, een Hanna had zij verlangd naar deze zegen, gebeden om deze zegen, jaren lang ongetwijfeld, totdat naar menselijke berekening alle hoop verdwenen was.

Hoe gedraagt zij zich nu, als dit gebed verhoord wordt? Vraagt zij, zoals Zacharia: 'Waaraan zal ik dit weten?' (Luk. 1:18). Houdt zij zich bezig met menselijke berekeningen? Twijfelt zij aan de waarheid van het woord van de engel, toen haar man haar meedeelde wat in de tempel voorgevallen was? Nee, geen enkel woord horen wij van haar wat tot deze gedachte aanleiding zou kunnen geven.

Nee, zij gelooft God op Zijn woord en verbergt zich. Zij zegt: 'Zo heeft de Heer mij gedaan in de dagen waarin Hij mij aangezien heeft, om mijn smaad onder de mensen weg te nemen' (Luk. 1:25). Terwijl ze de goede hand van God over haar opmerkt, trekt zij zich in stilte terug om in Zijn gemeenschap dit alles te overdenken!

De Heer had haar aangezien. Hoe zal die zekerheid daarvan haar ziel vertroost en gesterkt hebben. Hoeveel zal deze vrome vrouw in de eenzaamheid genoten hebben van Gods goedheid aan haar bewezen, van Gods belofte haar gegeven met betrekking tot de zoon die haar geschonken zou worden! En als straks Maria, de moeder van de Heer, tot haar komt, spreekt zij daar op een goede manier over en toont haar geloof, dan noemt zij Maria: de moeder van haar Heer!

Bij de begroeting van Maria roept zij haar vol van de Heilige Geest toe: 'Gezegend bent u onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot. En wat valt mij te beurt, dat de moeder van mijn Heer tot mij komt?' (vs. 42-43). Ofschoon op hoge leeftijd gekomen, en daarom veel ouder en eerwaardiger dan de jeugdige Maria, geeft zij toch, in het volle besef van haar eigen nietigheid, in het begrip van wat het zeggen wil door God aangezien te zijn, aan Maria de eer die haar toekwam, en noemt haar de gezegende onder de vrouwen.

Heel mooi is de openbaring van zo'n geloof en eenvoud van het hart. Dat allen over wie de Heer Zich in Zijn genade ontfermd heeft, hier net als Elizabeth veel uit leren! Het is de zachtmoedige en stille geest die kostelijk is voor God.

Maria blijft drie maanden bij Elizabeth. Onbekend aan de wereld, maar toch de werktuigen van Gods genade tot verwerkelijking van Zijn raadsbesluit, blijven de beide godvruchtige vrouwen bloedverwanten samen, zij verdiepen zich in Gods wegen en gedachten, in dingen waarin de engelen begerig zijn in te zien. Het is mooi de gesprekken van deze beide gelovige vrouwen te horen en de innerlijke bewegingen van liefde en wat de Heer bewerkt heeft te overdenken: die God, Die aan Zijn volk kennis van het heil wilde geven in vergeving van hun zonden, en Die Zich daartoe van haar als van een uitverkorene werktuig wenste te bedienen.

Na drie maanden wordt Elizabeth alleen gelaten. Dat wat het geloof in het verborgen aangenomen had, moet ten slotte openbaar gemaakt worden voor de ogen van de mensen. Johannes, dat wil zeggen 'de gunst van de Heer', wordt geboren en Elizabeth verblijdt zich. Haar burenen en familieleden, die gehoord hadden dat de Heer Zijn barmhartigheid aan haar groot gemaakt had, zijn met haar verblijdt. Wat een prachtig moment! Welk een

blijdschap zal er geweest zijn onder deze door God geliefde en van de wereld afgezonderde harten! De wereld wist niets van dit alles. Deze vreugde werd alleen genoten door hen die in de vervulling van Gods belofte geloofden en in de verwachting waren van Hem Die Zijn volk bezoeken zou en als een hoorn van heil verlossing voor hen zou aanbrengen (Luk. 1:68-69).

Zij die het kind besnijden moesten op de achtste dag, wilden het Zacharia noemen. 'Neen', zegt Elizabeth, 'het zal Johannes heten' (Luk. 1:60). Hoe dit ook ingaat tegen de gewoonten en gebruiken van de mensen, zij wenst God te gehoorzamen. God had tot Zacharia gezegd: 'U zult hem de naam Johannes geven'. God had gezegd: 'Want hij zal groot zijn voor het aangezicht van [de] Heer ... hij zal met de Heilige Geest vervuld worden, reeds van de moederschoot af' (Luk. 1:15). Elizabeth geloofde dit met haar hele ziel, en daarom: 'Neen, het zal Johannes heten'.

Hij die zij als een 'gunst van de Heer' uit Gods hand hadden ontvangen en aangenomen, zou hun tot blijdschap en vreugde zijn, daarvan wenste Elisabeth evenals haar man Zacharia getuigenis af te leggen. Johannes was zijn naam, de gunst van de Heer is verschenen, 'de Opgang uit de hoogte' heeft ons bezocht.

Prachtig getuigenis! Treffend voorbeeld van Gods genade in het hart van nederigen naar de wereld! Dat haar voorbeeld ons tot een rijke zegen mag zijn, om even eenvoudig en kinderlijk in Hem te geloven en van Zijn gunst te getuigen!